

УДК 821.161.2'06-311.2

ПЗ2

Наталя Підкура

ПЗ2 Шанс на щастя / Підкура Наталя. — К.: Гамазин, 2023. — 272 с.

ISBN 978-966-279-255-3

Часом життя несправедливе. У 16 воно мало бути прекрасним та радісним, але так не буває, коли почуваєшся у цілісінькому світі сама-самотою. У одинадцятикласниці Василю є, здавалося б, усе необхідне: люблячий батько, дім, гроші, але не вистачає найважливішого — мами. Холодне серце байдужої мачухи і невисна сестра по батькові роблять життя нестерпним, а батько не може захистити. Єдине, що живить і додає сили, — це мрія колись усе-таки знайти найріднішу людину. Колись... Та поки що одинадцятикласниця Вася мусить навчитися бути сильною і самостійною, не покладаючись на нових друзів, подекуди сумнівних... Але життя веде нас завжди туди, де ми, зрештою, маємо опинитись, і ніхто не обіцяє, що подорож буде легкою і захопливою.

Чи знайде Василю свою матір, чи потрібна вона їй після стількох років мовчання? Усе залежить від бажання і готовності відкрити серце для любові. І коли замість одних дверей відчиняються декілька, дуже не просто зробити правильний крок, надто якщо вибір більш ніж очевидний.

УДК 821.161.2'06-311.2

ISBN 978-966-279-255-3

© Наталя Підкура, 2023

© ТОВ «Гамазин» (художнє оформлення, оригінал-макет),
виключна ліцензія на видання, 2023

Пролог

Сонце поволі підіймалося над заспаним містом. Де-не-де дрімав туман, пригорнувшись до першої молодої травиці, що весело визирала з-під землі. У повітрі витав аромат ранку – прохолоди, свіжості і нового дня. Вітер ще додивлявся останні сні у гіллі дерев – не шарудів, не шарпав... і не збадьорював. Жодна хмаринка не торкалася чистої небесної блакиті, яка по краях горизонту була ще із рожевим відтінком.

Закрученою стежиною, що бігла за околицею міста, не виходячи і не торкаючись пустого шосе, крокувало троє хлопчаків років п'яти-семи. Одягнені ці туристи були у весняні курточки і шапки з веселими помпонами, а ноги малюків ховались у гумових чобітках із високими халявами.

Трійця йшла повільно, місцями оминаючи неглибокі калюжі й надто вогку землю. Вони зосереджено прислухалися до звуків, що ловив їхній гострий слух. Здавалося, нічого підозрілого не могло чаїтися в густих чагарниках ліщини та обліпихи, молодняку акації та глоду. До того ж листочки на гілках ще не розпустилися настільки, щоб повністю приховати видимість усередині заростей. Проте крім торішнього листя і дрібних гілок там насправді нічого й не було. Інколи маленькі ніжки юних подорожніх плуталися в сухій траві, і вони поспіхом чимчикували далі, певно, боячись заплутатись чи застрягнути тут, як у болоті.

Десь удаліні починало шуміти місто, повертаючись до своїх щоденних турбот, – тут же лише поодинокі голоси птахів розріджували тишу. Діти продовжували йти мовчки, сторожко роззираючись і перевіряючи, чи

ніхто не наступає їм на п'яти. Про всяк випадок вони озброїлись ціпками, і уява кожного із хлопчаків малювала, який саме вид зброї тримає у руках.

Нарешті стежинка привела мандрівників до спуску в долину. Дерев побільшало, повіяло сирістю і дедалі частіше почав чути жаб'ячий квакіт. Під ногами у хлопчаків почали з'являтися поодинокі камінці, згодом їх стало настільки багато, що вони повністю вкрили землю.

Молоді люди опинилися в долині біля невеликої мілкої річки, що поспішала у напрямку міста. Тут було трохи похмуро, бо туман ще не встиг розвіятись із приходом дня, однак сонце вже пробивало його своїми золотими променями-списами. Над водою зігнулося декілька верб, одна з яких повністю вмочила тоненькі віти з яскраво-салатовими листочками у прохолоду річки.

Тепер міське шосе було десь високо вгорі, і лише періодично звуки машин нагадували про це. Над потічком звели міст, де і проходила автомобільна траса, а тут, у низині, розкинулось мальовниче місце, створене природою.

Кам'яний насип, що починався від мосту і полого спускався до самої води, трохи заріс і вкрився мохом. Спорудили його давно, тому каміння, що лежало понад та під водою, вже частково відшліфувалось стало гладеньким та блискучим.

– Обережно! Імовірно, тут слизько! – застерезливо підняв руку найвищий хлопчик.

– Ми й самі бачимо! – розсердився його друг у яскраво-блакитній курточці. – Не маленькі! Це і є та горезвісна Проклята балка, Ігорю?

– Так, тільки тихіше! – набрав таємничого вигляду ватажок і повів свою компанію вздовж річки, обережно ступаючи по великих калюжах.

– Мені страшно! – раптом пропищав найменший, рвучко озирнувшись на плескіт риби.

– Вадиме, більше тебе нікуди не візьмемо, якщо нитимеш, – узяв руки в боки Ігор, але за декілька секунд сам підскочив від жаху, – неподалік від них знялася в повітря із гучним карканням ворона.

Від цього зловісного звуку у всіх подорожніх зацокотили зуби і зі страху вони прожогом метнулися, хто куди. Та в ранковій тиші стукіт чобіт об каміння луною розносився на декілька десятків метрів і паралізував, приковуючи до землі й не даючи змоги ступити жодного кроку.

– Ви грака якогось злякалися? – засміявся Ігор, – головний організатор цього походу. – Наслухалися бабусиних казок і тепер поворухнутися боїтеся. Ха-ха-ха!

– Я не боягуз, – прохникав маленький Вадим. – У мене просто ноги болять!

– Отже, зробимо привал! – оголосив Ігор і почав хоробро роззиратися, підшукуючи підходяще місце.

– Там за кущами якась галявина, – показав палицею хлопчик у блакитній курточці.

І шукачі пригод неспішно потяглися до обраного місця, кожен вдаючи сміливість і безстрашність. Перед очима дітей постала галявина, ні насипу, ні каміння. Густа травичка розкішно буяла разом із фіолетовими квітами рясту та жовтими пелюстками первоцвіту, і мирне гудіння диких бджіл трохи розрядило напружену атмосферу.

Хлопці дістали нехитрі запаси зі своїх кишень: хліб, сало, порізану кривуватими шматками ковбасу, цукерки. Усю провізію збирали під грифом «цілком таємно», адже про заміську вилазку жоден із дорослих не знав. Діти їли із превеликим задоволенням. Харчі на свіжому повітрі та ще й із присмаком таємничих пригод

видавались особливо смачними. Страх поволі відступав, до того ж сонце вже встигло піднятися вище і заливало своїм теплим промінням навіть цю похмуру галявину.

Ігор почав оповідати, як літом вони з дідом, ідучи на ставки порибалити, зустріли справжнісінького єнота. Тварина не тікала від них, а взялася гучно гавкати, ніби проганяючи прибулих зі своєї території.

– Дід сказав мені тоді, що, певно, десь поряд була нірка єнота, і ймовірно, що там зростало молоде потомство.

– Єноти не гавкають! – блиснув знаннями зоології хлопчик у синій курточці на ім'я Івась. – Вони просто голосно пищать, точнісінько так, як наш Вадим від страху, – засміявся він.

На цей раз найменший хлопчик не образився, а приклав палець до губ. Іншою рукою він вказав на насип із каміння, що був трохи далі від них.

– Ви чули? – пошепки запитав він.

– Що там? Може, жабу чи ящірку вздрів? – цього разу вже значно тихіше засміявся Івась, повертаючи допитливу голівку в напрямку, куди показував Вадим.

– Там хтось є... – зіщулився найменший.

– Певно, Баба Яга у ступі, – відмахнувся Ігор і впевненим кроком рушив до вказаного місця, та раптом рвучко зупинився. До дітей донісся стогін, звук незабаром знову повторився.

Дітлахи збилися до купи, але цікавість все-таки здолала страх, і вони навшпиньки, ховаючись за поодинокими кущиками, почали тихо наближатися до кам'яного насипу.

У небі голосно закаркала ворона, своїми чорними крилами наганяючи ще більшого жаху.

– Рухайтесь за мною! Ми – команда! – наказав Ігор, піднімаючи бойовий дух своїм побратимам.

Хлопчаки обігнули хаотично розкидані кущі, які ще не встигли вбратися в зелень, і перед ними відкрилася картина, що могла налякати не лише дітей. Серед каміння і поламаного гілля дерев непорушно лежало тіло якогось чоловіка. Його одяг був розірваний, брудний і закривавлений. Звісивши руки і голову, він лежав ниць на великому камені, з-під якого на землі виднілась чимала червона калюжа.

Я розплющила очі, намагаючись зрозуміти, де перебуваю. У кімнаті було напівтемно: можливо, ніч ще не закінчилась, чи то вже день добігав кінця. Прозорі смуги світла все ж повзли однотонними стінами, а тінь малювала на них страхітливі узори.

Легенько торкнулась рукою потилиці – місця, куди мене нещодавно вдарили важким тупим предметом. Крові не виявила, зате на місці удару тепер намацала шишку, до того ж чималу.

Я лежала на вузькому, але зручному ліжку, засланому невибагливою ковдрою. У приміщенні, крім спального місця, я розгледіла шафу, підставку із книгами та декілька стільців. Усі меблі були прості, проте охайні й доглянуті.

Спробувала підвестися – голова не крутилася. Я прислухалась. У кімнаті, певно, був годинник, гучне цокання якого тільки зараз привернуло мою увагу. Хоча не лише цей звук наповнював простір. Легеньке гудіння, схоже на комп'ютерне, долидало вдалині.

Я почала повільно вставати з ліжка. Проте одразу ж мало не скрикнула від подиву – у кімнаті я перебувала не сама. Хлопець чи чоловік, повернувшись до мене спиною, сидів за широким столом. Він схилився над монітором, час від часу клацаючи по клавіатурі. Ще на робочому місці були ноутбук, принтер, а на підлозі стояли сабвуфер та чималі колонки. Вікно в кімнаті не ховалося за шторами, тюлями чи якими-небудь жалюзі, тому перше ранкове світло (це був таки ранок!) без перешкод вливалось сюди.

Незнайомець обернувся на скрип ліжка, і я на мить застигла, боячись побачити перед собою когось із тих людей, що вчора напали на мене. Я погано пам'ятала їх,